

facebook <https://www.facebook.com/theDveP>

Blog 87: Om te janken

Mijn monster is fantastisch! Knap, slim, grappig, leuk, lief, attent en ronduit geweldig! Alles wat mn monster doet is goud waard, mooi om de ontwikkeling zo te zien, hoe hard de groei gaat. Ik ben gek op mijn monster, bijna fan. Maar toch, hoe idioot idolaat ik ben van mijn monster is er toch één piepklein dingetje.

Je kunt zeggen wat je wilt, of je nu wel een rozengeur mama of papa bent, of de nuchtere boer. Of je nu de alles is hosanna ouder bent of de down to earth ouder, één dingen hebben we allemaal gemeen. Niet iedereen geeft het toe, maar we denken het wel en vaker hardop dan we willen. Eén piepklein dingetje, een simpel nietszeggend detail. Wij, maar echt wij als in wij die met monsters te maken hebben, wij allemaal die dagelijks monsters tegen komen in het wild, iedereen, gek op monsters of niet, de hele wereld heeft gerichte haat richting jankende mormels.

Hoeveel ik ook van de monsters hou, zodra het gaat janken, blèren, gillen, krijsen, huilen gaat de knop om. Liefde slaat om in irritatie, je idool is de duivel, de tranen werken als lava, je gevoel van zorgzaamheid wordt verandert in behanggriep. We noemen het troosten van het kind, maar doen het uit eigen belang. Niemand zit te wachten op bloedende oren en 18 jaar met tbs is het ook niet waard. Een keertje huilen omdat het omduvelt is oké, maar als ze erin blijven hangen komt ons oerinstinct naar boven. Het instinct wat ervoor zorgt dat je of gaat vluchten of gaat vechten. Dapper als we zijn gaan we vaak het gevecht aan. Niet fysiek want is dat wettelijk niet acceptabel, verbaal ligt tamelijk gevoelig maar mentaal, mentaal is het strijd van jewelste. Je wilt vluchten maar dat ziet er apart uit als je wegrent voor je eigen jankende mormel. Het schijnt dat je nogal wat scheve gezichten kunt verwachten als je kind begint te krijsen in de winkel en roept; ja daahaaaag! Is niet van mij, is van een vriendin van mij! Of; ik ken het niet en heb super sensitieve trommelvliesen! De innerlijke strijd is zo intens, zo krachtig. We willen meeblèren maar dan verstaanbaar.

Jankbuien zijn irritant en niet een klein beetje. Wanneer ik in een winkel loop en ik hoor een krijsend mormel, 🙄👎 ik zweer het ik loop door. Als het een van onze mormels betreft, wat in het wild zeer zeldzaam is, ben ik dankbaar. Huh? Dankbaar, want in de naam der universum, lang leve Spotify! Als ik geschreeuw wil horen luister ik naar Linkin Park of Breaking Benjamin.

Mijn monster is fantastisch! Knap, slim, grappig, leuk, lief, attent en ronduit geweldig!

...

Totdat het jankt.